

Diana Rosandić¹

Az idő túlpartján Druga strana vremena

Megint fájdalmasan szül valahol egy asszony
és orvos nincs kéznél
megint eltemetnek valahol egy embert
és papra nincs idő
megint szakértők elemzik
a prót és a kontrát
az emberek meg dőlnek mint a kékék
és megint mossa a kezét Poncius Pilátus
mivelhogy ártatlan ebben a vérontásban
és megint könnyeket hullat valakinek az anyja
mások meg édességet majszolnak
megint gyilkolnak a férfiak
ámde a közjó érdekében
megint mi leszünk a mindenségben a legkisebbek
és soha nem nővünk nagyra
és megint halljuk az igazságot
de most sem érjük föl ésszel
megint hallgatunk
mert láthatatlanok vagyunk
és mindig
és örökké így
az idő innenső partján

Vakság Sljepoća

Látod, így kell megtölteni
Látod, így kell tartani
Látod, így kell fölhúzni
Látod, így kell célozni
Látod, így kell löni
Látod, most már nem látsz semmit



¹ Diana Rosandić horvát költő- és író nő 1964-ben született Rijekában, azóta is ott él és dolgozik. A Horvát Írószövetség rijekai regionális tagozatának titkára, a *Književna Rijeka* irodalmi folyóirat szerkesztője. Öt verseskötete, hat regénye, három gyerekkönyve és egy mesegyűjteménye jelent meg. Hazájában több ízben is részesült irodalmi kitüntetésekben, 2008-ban elnyerte a *Scrittura de Frontiera – Trieste* nemzetközi díjat. Műveit angol, bolgár, német, olasz, spanyol, szlovén és macedón nyelvre is lefordították. Az itt közölt versek eredetijei az *Antiratne i jedna ljubavna / Antiwar Songs and a Song of love* (2004), illetőleg a *Golubica mira / Colomba di pace* (2008) című kétnyelvű kötetekben jelentek meg.

Szomjúság

Žeda

Minden győzelemben
száz meg száz vereség
ma itt
holnap a világ egy másik tájékán
valahol valaki éppen most
merít a markába vörös vizet
hogyan szomját oltsa
remegő ujjai közül
kicsorog a folyadék

Egy darabig bal vállán viszi a fegyvert
aztán a jobbon
a szomja nem csillapul
mindennel torkig van

Takarodó

Povečerje

Szerelmem most a nyomokról szeretnék
beszélni neked amelyeket
a pirkadatra kihunyó csillagokban hagytál
de nincs rá időm
mert harsan a kürt és indulnunk kell
hogyan áttörjünk

Nem tudom hogyan folyt ki ereimből a vér
olyan gyorsan történt és nem volt holdvilág
nem láthattam az ellenség arcát
csak a tiédet
ahogy mosolyogtál egy boldog napunkon
cirógató hajad a csupasz vállad
azt csókolom most is
a fekete homok ólmos szorítása alatt

Szerelmem most a gyerekeinkről szeretnék
beszélni neked akiket szülhettél volna
a tengerparti kis házról
meg a korcskutyáról
de nincs rá időm
mert harsan a kürt
mindnyájunknak végső pihenj!-t vezényeltek
mit is mondhatnék
jó éjszakát

Fénykép Slika

elhagyott bunkerre gondolok
csupasz falak
a szétrombolt ajtó elé
port hord a szél
kitört rácsok
és
egy öröklétért esengő halandó

Elhagyott bunker
hideg és sötét
a nyirkos falon egy fénykép
a félelem törmelékei közt ennyi maradt épen
rajta kicsi ház
egy gyönyörű nő
meg egy gyerek
derűs mint az ég

Ne érintsetek meg a gyűlöletet Ne dotiči se mržnje

Jó barátként érintse meg vállad a napfény
gyorsítsa meg lépteid a szél amikor sietsz
a jó szó amit érted mondok
ajtót nyit előtted

Vannak játékok melyekben elvérezhetsz
kicsinyítheted a nagyságod
növelheted a kicsinységed
jó kedvében a szél fésült fűszálakat sodor
a vér nem mák
hamuból nem serken virág
nehezen cipelhető urna lesz a szívből

Molnár Miklós átköltései